

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput I. Ostendit quam parum securitatis habere poßimus, quamdiu in hoc
exilio viuimus: ad hæc semper cum timore nobis ambulandum esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

suo; adhæc laborādum nobis esse, quò gloria eius donemur; ac' propria
necessum esse nos orare, ne semper & iugiter in tentatione maneamus.

MANSIO TERTIA Duo hac complectitur Capita.

C A P V T I.

OSTENDIT, QVAM PARVM HABERE SECVRITATIS PIS-
simus, quamdiu in hoc exilio viuimus, esto etiam statu, ad quem eneatissemus
sublimis sit: adhac, semper cum timore nobis ambulandum esse. Aliquæ
bona puncta caput hoc continet.

Illis ergo, qui diuinā misericordiā prædictas luctas perfrēgere, &
seuerantia duci trice in tertiam mansionem ingressi sunt, quid aliud
cemus, quām illud Psalmographi, *Beatus vir qui timet Dominum*? Magis
quid, sanè, mihi: Maestas illius p̄ficit, dum mihi hic intelligere dan
quid ille Psalmi versiculus lingua nostrâ vernacula sonet, haec p̄dram
occasione: nam ita sum hac in re rudis & imperita. Merito sanè illi
beatum nominare possumus; ed quod (nisi post tergum responso
quantum quidem intelligere & coniecta aſsequi possumus, in ea
ſalutis ſuę via constitutus est. Hic iam videbitis, carissimę, quantu
rat; in superioribus conflictibus non succubuisse, sed victoriam ten
te. etenim certissimè mihi persuadeo, Dominum perpetuam illis condi
entia quietem ac securitatem concessurum, quod profecto non mea
cre bonum est. Securitatē dixi; & malè dixi: nulla quippe in hac vita de
tut securitas. & propterea id me semper sub hac conditione dicere, in
ligatis velim, Nisi iter incepum deserat, & retrospexerit. Nimirum
magna miseria est, in hac vita viuere; nam tali semper in timore noua
viuere oportet, in quali agunt, qui semper hostem ante portas, & vici
in oculis habent; quia hi sine armis neque dormire, neque cibum cap
re possunt, sed perpetuo eos in metu & cautela, ne qua arcem hanc ga
tet.

Quomodo, ô Domine & Deus meus, & omne bonum meum, vix
ad eo misera desiderari queat, in qua cum agimus; non possumus nisi
duò velle & optare, vt ex ea nos educas; nisi spes sit, fore vt eis aliquando
pro nomine tuo perdamus, aut in tuum obsequium verissimè ſionem
fimeq; impendamus; & (quod potissimum est) vt intelligamus, que diri
luntas & beneplacitū tuū. Si ita tibi placeat De⁹ meus, moriamur eccl.
Apoll.

Beatissimus
qui in ter
tiam man
ſionem in
gressus es.

Vite huius
miseria
quanta sit.

It Apostolus tuus Thomas: sine te enim, & in tantis timoribus ne forte te
in eternum perdamus, viuere, aliud non est, quam frequenter & quoti-
die mori.

Quapropter carissimæ, non aliam esse beatitudinem, quam petere
nos oportet, censeo, quam iam tum in hoc mundo, vna cum beatis, secu-
ritatem quamdam habere: nam quod, inter tot timores, habere is gau-
dium & iucunditatem potest cuius omne gaudium & recreatio est, Deo
suo placere? Considerate vero, huiusmodi, nec non etiam multò maio-
rem, timorem nonnullos Sanctorum habuisse, qui nihilominus in gra-
via peccata prolapsi sunt; nec certò nos scire posse, Deum nobis, post-
quam ceciderimus, auxiliatricem manum porrecturum, ut peccatis egre-
diamur (loquor autem de auxilio & gratia particulari) & eam nos quam S.M. timor
illifecere, pœnitentiam acturos. Me sanè, carissimæ, hac scribentem tan- ob preterita
tus timor occupat, ut quomodo ea scribam nesciam, neu, quoties id mē- peccata, &
te recogito (quod sanè per frequens mihi est) viuere queam. Rogate confundens
eum, carissimæ, illius ut Maiestas semper in me viuat: id enim nisit, quam
habere ea vita securitatem potest, qua tam male transacta & impensa est
ac mea? nec graue vobis sit, hac de me audire, nec propterea contriste-
mini (quemadmodum id subinde in vobis obseruavi, dum talia ex me
audiatis) cuius rei ratio est, quod velletis valde sancta fuissim. & merito;
nam & ego id vellem. sed quid agam, si mea vnius culpa id perdidisti?
neque enim de Deo querar, quali sufficientia mihi non dederit auxilia,
quo minus haec vota ac desideria vestra in me completerentur. Sine lacry-
mis, & magna mei confusione, id dicere nequeo, cum videam me scribere
ijs, quæ me potius docere queant. Obedientia id me facere iussit, cui re-
fragari nefas: faxit Deus, ut, quoniam propter ipsum id suscipitur, id ita
sit, ut in aliqualem vestram utilitatem tendat, quod nimirum huic misera-
bili & temeraria commissorum veniam depositatis. Verum nouit Maie-
stas eius, me de sola eius misericordia posse presumere; & cum nequeam
desinere esse quæ fui, aliud mihi remedium non superest, quam ad illam
confugere, ac in filij illius, benedictæque Matris eius Deiparae, (cuius ip-
sa habitum indignè gesto, & vos quoque gestatis) meritis fiduciam meam
collocare. Laudate eum, carissimæ filiae, quod verè Dominæ huius filiæ
existatis; itaque non erit, quod vos mei, quæ ita improba sum, pudeat,
cum tam bonam habeatis matrem, imitemini illam; & considerate, qualis
Dominæ huius esse debeat magnitudo ac dignitas, quantumque bonum
ipsum in patronam habere, cum peccata mea, & improba vita, satis non
fuerint, ad sacri huius Ordinis splendorem, ne in minimo quidem offus- Nemo secu-
candum atque imminuendum. Verum vnius rei vos commonere velim,
nimirum, propterea securas vos esse non debere, quod aut tales sitis, aut
rue sit quod
sanctos ha-
bens paren-
tes.
talem

talem matrem habearis: Sanctus quippe erat David; nos tamen, quia
cuius filius Salomon fuerit. Adhac nolite ob vestram reclusionem acclo-
strum, aut vitæ austeritatem in qua agitis, presumere; nec ullam feci-
tatem vobis adferat, quod semper cum Deo conuersemus, quod in
frequenter orationem usurpetis, quod à rebus mundi huius ita abstrah-
& sequestratæ sitis, & eas, prout quidem vobis videtur, execremini. No-
na quidem sunt haec omnia; sed, ut dixi, non satis sunt ut efficiant, in
ut sit quod timeamus. quo circa prædictum illum psalmi versum sequitur
repetere, & memoria vestra in sculpite, identidem ut recurrit, Ratu-
qui timet Dominum. Iam tum nescio quid dixerim, quia multum à pro-
posito deflexi, &, dum mei ipsius vitaque prioris recordor, ali-
pennæ mihi ad aliquid boni dicendum, velut confinguntur, quae
præfens quidem de illa loquendi finem facere volo.

Vt ergo ad illud, quod vobis dicere cœperam, reuertar, de am-
bus scilicet illis quæ in tertiam mansionem iam intrarunt, non pauci
sed nimis quam magnam, illis Dominum gratiam præstissime dico, qui
primas illas difficultates perfrerint. Tales, quæ Dei bonitas & mis-
cordia est, permultas in hoc mundo inueniri mihi verisimile est. ha-
maiestatem illius yllatenus offendant, maximè sollicitæ sunt, nec
offendere cupiunt: vnde & à peccatis venialibus caudent, austerius
nonnullas subire gaudent. Ratas recollectionis horas obseruant volu-
illis est, tempus suum rite & laudabiliter impendunt, in operibus car-
tis erga proximum se exercent; suis in operibus, & gubernatione familiæ
siqui eam habent, satis ordinati sunt & circumspecti. Status hic, si
optabilis & desiderandus est; ad quem qui iam peruenire, non est
quidem videtur) quod illis transitus & ingressus in ultimam mani-
nam denegetur; neque etiam Dominus hunc ijs negabit, si modo rela-
nam insignis hic est dispositio, ut omnem is ipsi gratiam faciat.

Quæ porro, Iesu bone, tantum se bonum nolle dicet, præterim
iam, quæ molestissima & durissima erant pertransierit ac superarunt
omnino. omnes dicimus nos id velle. sed, quia præterea quid aliud
quiritur, ut Dominus animam penitus possideat, non satis est, id velle
dicere; quemadmodum adolescenti illi Euangelico satis non fuit, que
rogaret illum Dominus, utrum perfectus esse veller. Hunc ego ad-
tem, ex quo de hisce mansionibus loqui cœpi, continuò mihi pre-
sumum ortum habent magnæ illæ in oratione ariditates: quamquam
ab alijs causis. Vti sunt interiores quædam molestiae actæ, quæ
animæ bonæ tam graues patiuntur, ut iatolerabiles videantur, &
nulla sua culpa; è quibus eas Dominus semper non sine magno lu-
cione.

*Animarū
tertia man-
sionis pro-
prietates.*

*Non satis
est verbo
dicere ad
perfectionē
nos adspira-
re.*

*Ariditates
in oratione
vnde orian-
tur.*

que utilitate tandem educit, de quibus non loquor. Taceo adhac illas, quæ natura melancholicæ sunt, & morbis obnoxia. In omnibus saltē rebus indicia Dei attende, eaq; minime scrutari oportet. Evidem mihi ut plurimum id contingere & ortum habere videtur, ex eo quod iam dixi. Quod enim se istiasmodi animæ ita constitutas videant, vt ob nullā omnino rem aliquod peccatum graue admittere vellent (adhac multæ sint, quæ ne veniale quidem scienter & aduertenter committerent) vitam dicnde suam, & facultates rite ac prout oportet impendant; æquanimiter ferre ne queunt, quod sibi in conclave, in quo Rex noster sedem habet (cuius se famulos & clientes esse ducunt, & reuera etiam sunt) intrate volentibus ianua occludatur. Verū, esto etiam Reges huius sæculi *Non omnes ad intimū Regis penetralē per-*
multos clientes & deuotos habent, noh tamen omnibus ad conclave iporum penetrandi licentia datur, aut illuc aditus pater. Ad interiora penetrare, carissimæ, penetrate in quam, atque ultra tenuia opera vestra tingunt,
*pertransite; nam, in quantum Christianæ, hæc omnia, quin & alia plura præstare debetis; & satis vobis sit, quod id Dei clientæ & famulæ sitis : tam multum porrò nolite petere, vt perdatis totum, & nihil omnino in manibus vestris inueniatis. Respicie sanctos, qui ad Regis huius pénétrale aliquando pertigerunt, & videbitis, quantum inter illos & nos sit discrimen. Nolite petere quod non promeruistis; quin ne in mentem quidem nobis venire deberet, quod id, quantumlibet ei seruamus, præme-
*reamur nos, quæ Deum peccando offendimus. O humilitas, humilitas, Quibus a-
*nescio quæ me tentatio hac in parte occupet; quia credere non possum
*planè te habitare in eo qui hasce ariditatem molestè fert, sed hunc potius aliquo tui defectu laborare! Iterum dico, me de interioribus illis mo-
*leftis actædijs non loqui; hæc namque ariditas, aut sensualis deuotio-
*nis defectu longè grauiores sunt. Probemus nos ipsas, carissimæ, aut pa-
*tiamur probet nos Dominus, qui id optimè facere nouit (esto frequen-
*ter id intelligere nolimus) & ad illas animas ita compositas respiciamus,
*ac videamus, quid Dei causa & nomine faciant; ac statim videbimus, im-
*merito nos de eius Maiestate conqueri; quia si ei tergum obuertamus, ac
*tristes abeamus, ad instar adolescentis illius Euangelici, quando nobis
*dicit quid quod perfectæ simus facere nos oporteat; quid vulpis Maie-
*stas illius faciat, quæ pro amore, quo eam prosecutæ sumus, præmium
*conforme dabit? Et amor hic, carissimæ, non in imaginatione nostra
*duntaxat fabricatus sit oportet; sed est operibus probandus. Nolite probandus.
*autem ideo putare, Deum operibus nostris opus habere; solidam solùm
*voluntatis nostræ determinationem requirit. Nobis quidem quæ Reli-
*giosem vestem gestamus, eamque sponte & voluntate nostra assumi-
*mus, & quidquid in mundo est, atq; adeò quidquid ab ipso habebamus,*******************

*relin-**Amor opere**probandus.*

relinquimus, esto vel retia solum sint, ut S. Petrus reliquit (qui enim quod habet, satis multum se dedisse putat) videtur, amplius nihil faci dum restare, & omnia iam peracta esse putamus. Hoc quidem bonum est, si modò in eo perseveret, nec ad prime mansionis animalia, (tamen nisi per solum desiderium) denuo reuertatur : neque enim dubium quin, si modò in hac rerum omnium exspoliatione & derelictione pueret, id quod cupit assequatur. hac tamen conditione (ac meminim huius rei vos commonere) vt se velut ancillam inutili repuit, olim Christus suos monuit) ac nullum se Domino obsequium patuisse existimet, ob quod sibi tales is gratias præstet; sed, tamquam plura ab eo acceperit, longè maius se debitum contraxisse, accipere debere. Quid autem pro tam potenti Deo, qui pro nobis mortem impedit, nos creauit, nobisque dat esse, facere possumus, vt non simus beatas existimemus, quod àes alienum quod illi debemus pro eo, quod bis seruierit (non libenter hoc verbum hic posui; sic ratiōne est, quod in hoc mundo fuit, aliud non fecit quām nobis seruire) - haec tamen aliquatenus dissoluatur, vt nouas nos ab eo gratias, ac consolationes tere non sit necesse?

Notate cum primis, carissimæ, nonnulla quæ hic notata & dicta sunt, esto non ita ordinatè atque enucleatè ac quidem oportet (quippe liùs ea declarare non possum) Dominus dabit vobis ea vt intelligatis quod ex ariditatibus humilitatem, nō autem inquietudinem (hanc quod pe inducere cacodæmon satagit) colligatis : & persuasum habetote, cunctæ ea vera & sincera fuerit, (esto ibi nullas Dominus det consolationes) eum pacem, & serenitatem quamdam daturum, quæ maiorem gaudio perfundent, quām plena alias consolationum abundanter. Enim s̄pè (vt iros legisse non dubito) diuina Maiestas dat infirmiorib⁹ quamquam hos sortem suam & consolationes cum virtibus auctoritate eorum qui in ariditate versantur, non commutaturos credamus, nam enim consolationes, quām crucem & tribulationem diligimus. Tu Domine, qui veritates perspectas habes, proba, vt ipsæ nos cognoscamus.

CAPUT II.

EAMDEM MATERIAM PROSEQUITVR, AGIT QVE DE
riditatibus in oratione intercurrere solitis; simul de eo quod, illius iudicio, separari
ser: dein, quām nos ipsos necesse sit probemus: demum, Dominum probavimus:
illos qui ad hanc mansionem iam
peruenere.

EQuidem animas quasdam, (& dicere posse mihi videor, multas)
egouimus, ex illis quæ ad hunc statum peruenere, & ad multis annis